

SEX=БАЛЯСЫ

КАБ БЫЛО
ЦЁПЛЕНЬКА!

Памятаеце, як мы жартавалі, калі першае снеговое покрыва імгненна знікла і перспектывы яго аднаўлення да зімовых свят былі цьмяняны? «Я выпадку зараз, але гэта вам як быццам бы на Новы год. Снег». А зусім нядаўна градус гумару істотна змяніўся. «Самае здэклівае, калі пры мінус 37 градусах далей пішуць «сонечна». Так што прыціснула, дык прыціснула. Маю на ўвазе не столькі ўласна маразы, як тое, наколькі яны адбіліся на нашых паводзінах. («— За апошнія дні выпала 5—6 сантыметраў снегу. Ці, як гавораць хлопцы, 16—20 сантыметраў. — Гэта далёка не адзіны выпадак выпадзення снегу. Ці, як кажуць дзяўчаты, «канешне, ён першы».) Іншымі словамі, часам у галаву б'е не толькі спёка, але і сцюжа.

Ну, вось хоць бы апошні прыклад, калі ў сёціве з'явіўся ролік, дзе мінчанін на морозе б'ецца з... дываном. Яго за тры дні праглядзела больш за мільён чалавек. Дык вядома, тое яшчэ відовішча! Тым больш што дывану ў схватцы ўдавалася нават адпор «крыўдзіцелю» даваць. Злыя языкі кажуць, што такім незвычайным чынам мужчына спаганяў злосць на жонку, якая ў мінусавое надвор'е выгнала яго з дому выбіваць той самы дыван. Ну, вось ён і разышоўся... («Калі мужчына нясе на плячы выбіваць скручаны дыван, ён проста абавязаны стрэліць з яго па гаражах, як з базукі».)

А яшчэ прыгадваю выпадак, як адзін хлопец паспрачаўся, што дойдзе да суседняй вёскі ў... сланцах. Гэта ў мороз, і бліжэй да вечара! Небараку, на шчасце, паспелі выратаваць, але ўсё магло скончыцца вельмі трагічна. У гэтай сувязі прыгадваецца выступленне аднаго стэндапера па тэлебачанні. «У 20 гадоў уражанне, што ўзяў арганізм напакат. Проста глядзіш: выжыве ён ці не?» Пра сябе выступаюца кажа: «У 35 гадоў ты апранаешся, як у шэсць гадоў: пухавік, шапка і калготкі... А мне цёпленька, зразумела?!» А што, нават у такім прыкідзе можна прыцягваць увагу процілеглага полу. Не верыце? «На вуліцы галалёдзіца. Мара пра тое, што ўсе дзяўчаты будуць каля маіх ног, пачынае збывацца. Пакуль схадзіў у краму, дзвюм дапамог устаць, а з адной... нават паляжаў». І не кажыце, што з вамі такога ніколі не здаралася. «Мінус 35 — гэта такое надвор'е, калі якую песню табе плээр уключыў, такую ты і слухаеш».

Фота Сяргея НІКАНОВІЧА.

Мужчыны, канешне, часам бываюць дзівакамі, але пальма першынства, несумненна, застаецца за жанчынамі. У любую пару года. («Дзень быў дзіўным. Прырода строіла з сябе зіму, аўторак «касіў» пад пятніцу».) Вось самы просты прыклад. Стаяць каля Дома прэсы мужыкі, размаўляюць. Міма праходзіць уся з сябе такая «фіфа». Футэрка, доўгія распушчаныя валасы, такія ж доўгія ногі, зацягнутыя ў ультрамодныя вузкія штаны (ну, памятаеце адзін з кліпаў «Ленінграда»?), абедзве рукі глыбока ў кішэнях. (Як у «Службовым рамане»: «Паходка свабодная ад сцягна. Разняволеная свабодная пластыка пантэры перад скачком. Мужчыны такую жанчыну не прапускаюць!») І, галоўнае, крочці яна... Не, не на лабэтэнах. Ёсць такія жаночыя боцікі на высокім абцасе кшталту «капыток». (З вышэйзгаданага фільма: «Менавіта абутак робіць жанчыну жанчынай».) Не вельмі ўстойлівы, скажам так, абутак. Дык вось, усе мужчыны моўчкі самі сабе ацанілі даўжыню і стройнасць ног прахожай («Колькі дзяўчыну не кармі, яна ўсё роўна ў ласіны ўлезе»), але ўслых толькі адзін з прысутных выказаў адну агульную думку: «Шкада, спатыкнецца — паб'ецца...» Прычым тут гэта? Паўтараю спецыяльна для дзяўчат: абедзве рукі прыгажуні былі глыбока засунутыя ў кішэні тых самых «вельмі модных» штаноў. Простая логіка любога мужчыны падказвае: калі дзяўчына паслізнецца — паб'ецца, бо не зможа балансаваць рукамі. («Дакладна старэю: без шапкі холадна, на абцасах — нязручна!»)

Спадзяюся, усё з той прахожай абышлося, яна хоць у шубцы была, прынамсі, не мерзла. («Софа ніколі б не даравала Яшу яго чарговую здраду, але ўсё сапсавала новае норкавае футра».) А вы бачылі юных стварэнняў у самую халадэчу, апранутых так, што толькі ад позірку на іх самому робіцца ніякавата? Памятаеце мініяцюру «Уральскіх пельменяў» «Дзяўчына і рыбак на прыпынку»? Так і хочацца падысці да гэтай дзяўчыны і спытаць словамі з яе: «Ці цёпла табе, дзеўчына, ці цёпла табе... сіняя»?... Жонка расказвала, што неяк у юнацтве адзін хлопец з іх кампаніі вырашыў праверыць, як адчуваюць сябе дзяўчаты на морозе ў танючкіх калготках. Увечары, калі сцямнела (каб ніхто не бачыў), нацягнуў іх на сябе і збегаў у двор. Калі вярнуўся праз некалькі хвілін, вочы ў яго былі, як тыя сподачкі... («Толькі нараджаючы дзіця, жанчына набліжаецца да таго болю, які адчувае мужчына з тэмпературай 37,2».) Карацей, нягледзячы на маразы, у некаторых прадстаўніц прыгожай паловы чалавецтва — непакрытыя галовы, голыя ногі. (З той жа мініяцюры. «Можа табе шапку даць? — Я прычыску сапсую! — А мазгі не сапсуюш? — Каму я на дыскатэцы буду патрэбная з мазгамі і без прычоскі?»)

Так, напэўна, у маладосці бывае з кожным, калі грэе «прыродная батэрэйка». Ну, і не толькі яна, яшчэ «падаграе» імкненне некаму спадабацца хоць бы і такім чынам. («Малады чалавек, купіце кветкі сваёй дзяўчыне, а то я ўжо замерзла тут стаяць... — А пачым кветачкі? — Дзесяць рублёў штука. — Вам трэба цяплей апранацца».) Таму зычу ўсім цяпла, у тым ліку, найперш, душэўнага. Зрэшты, дзяўчаты, апранацца ўсё ж такі трэба. У гэтым таксама можа быць інтрыга. («Дзяўчына, які ў вас прыгожы світар! — Гэта сапраўдная вярблюдка шорсць. — Так, я адразу пазнаў па двух горбіках».)

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Гонкі адмяняюць толькі ў шторм»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Я не спадзяваўся, што заваюю ліцэнзію на Алімпійскія гульні, а быў у гэтым упэўнены, — расказвае Мікіта. — Гэта найважнейшыя спаборніцтвы ў жыцці кожнага спартсмена, удзел у іх — вялікі вопыт і шчаслівы шанц, які выпадае далёка не кожнаму. Своеасаблівы вынік працы, якую ты прарабіў за чатыры гады.

— **Раскажы, чым запомнілася алімпійская Бразілія?**

— Прайшло ўжо паўгода, а тое адчуванне, што адны суткі. Усе 20 дзён, якія мы былі там, — адно вялікае «ваў». Хоць, вядома, былі і негатыўныя моманты. Яны шмат у чым звязаныя з арганізацыяй спаборніцтваў: пражываннем, дастаўкай на трэніроўкі і самой акваторыяй. Вада была бруднай, хоць казалі, што арганізатары вельмі пастараліся, каб хоць неяк яе ачысціць. Перада мной не ставілі канкрэтных задач, трэба было проста паказаць тое, на што я здольны. Зразумела, што гэтая Алімпіяда яшчэ не «мая», таму пра медалі размова не ішла, галоўнае — атрымаць вопыт, які ў Токіа-2020 дапаможа пазмагацца за больш высокія месцы.

— **Тое, што ты трапіў на Гульні ў такім маладым узросце, можа расхаладзіць?**

— Наадварот, гэта прымушае працаваць яшчэ больш, цяпер я павінен пацвярджаць свой вынік, трымаць зададзеную планку. Уся падрыхтоўка, удзел у рэгатах распісаны на чатырохгадовы цыкл і скіроўваюць менавіта да гэтай вяршыні. Чэмпіянаты і Кубкі свету тут адыходзяць на другі план.

«Дэльфіны — гэта нашы сябры. Часам назіраем, як яны мігруюць цэлымі групамі».

— **Шмат у вашым відзе спорту залежыць ад надвор'я?**

— Няма ветру — няма трэніроўкі. Але калі дзьме пастаянна, то таксама дрэнна, нам трэба нешта сярэдняе. Для прадуктыўных заняткаў павінен быць умераны клімат, тэмпература не вышэйшая за 25—27 градусаў, каб не было спякоты, інакш занадта вялікая нагрузка на арганізм. Калі казаць пра халодныя ўмовы надвор'я, то трэніруемся мы ў гідракасцюмах да таго часу, пакуль не будуць нямецкі канечнасці. Рукі і ногі ў нас заўсёды голыя. Камфортна, калі умераная хваля, а дождж для нас зусім не перашкода: тая ж вада, толькі зверху. Гонкі адмяняюць толькі ў шторм.

— **Падрыхтоўку матчасткі — праруса і дошкі — праводзяць самі спартсмены?**

— Матчастка — гэта 50 працэнтаў поспеху, на бярвяне ты не паедзеш,

таму догляд, падпрацоўка дошкі пад сябе, — гэта велізарная частка падрыхтоўкі да спаборніцтваў, якой мы займаемся самі. Ідэальная матчастка можа падняць вынік спартсмена на 10—15 пазіцый.

А наогул яшчэ шмат момантаў, ад якіх залежыць поспех. Напрыклад, стратэгія. У залежнасці ад умоў надвор'я, ад заліва, у якім праходзіць рэгата, трэба правільна размеркаваць свае сілы па дыстанцыі, прадумаць тактыку праходжання гонкі. Перад спаборніцтвамі мы заўсёды знаёмімся з акваторыяй, дзе будзем выступаць. Важна вывучыць усе ўмовы, каб прыкладна ведаць, адкуль можа прыйсці вецер і куды ён пойдзе. Вядома, прысутнічае ў нашым відзе спорту і элемент удачы.

— **Ці даводзілася сустракацца з кімсьці з марскіх жыхароў?**

— Арганізатары не праводзяць спаборніцтвы ў акваторыі, дзе могуць быць акулы або касаткі, напрыклад. Самае небяспечнае, з чым я калі-небудзь сутыкаўся, — гэта водныя змеі, але калі ты не падаеш у ваду, то на дошку яны не залазяць. А так, дэльфіны — гэта нашы сябры. Часам назіраем, як яны мігруюць цэлымі групамі. Але дэльфіны не перашкаджаюць нам, абмянаюць. Самае цікавае, што бачыў, было ў знаках іх акваторыі Сан-Францыска. На дыстанцыі сустралялі марскія коцікі. Яны вельмі смешна ляжаць на вадзе, дрэйфуюць, толькі калі падыходзіш бліжэй, яны ныраюць і знікаюць у вадзе.

— **Калі вярнуцца да пачатку тваіх заняткаў парусным спортам, што цябе ў ім зацікавіла?**

— У дзяцінстве займаўся многімі іншымі відамі спорту, але нідзе надоўга не затрымліваўся. Самым працяглым захапленнем, як ні дзіў-

на, былі шахматы. А ў парусны спорт прыйшоў зімой, таму некалькі месяцаў займаўся ў басейне і зале. Толькі ў маі выйшаў на ваду. Першы раз, напэўна, не забуду ніколі ў жыцці. Было складана, жудасна страшна. Калі дзьме моцны вецер, ты яшчэ малы, не спраўляешся, цябе зносіць далёка ад базы... Гэта такая метадыка выкладання: ты павінен сам навучыцца вяртацца на бераг. Але, нягледзячы на страх, я захапіўся...

«Трэніруемся мы ў гідракасцюмах да таго часу, пакуль не будуць нямецкі канечнасці».

— **Ведаю, акрамя спорту цябе цікавіць кіно. А кнігі чытаеш?**

— Апошнім часам менш, але быў момант, калі чытаў шмат. Калі гаварыць пра кінематограф і літаратуру, я не паддаюся модным паведам, не люблю масавасць. Перш за ўсё цаню ў кіно і кнігах гісторыю. Лічу, што добрая кніга тая, якая прымусіла цябе задумацца, нават калі гэта дзіцячая казка.

— **Што звычайна гучыць у тваіх навушніках?**

— Я залежны ад музыкі, напрыклад, не магу ехаць у метро пад грукат колаў. Калі знаходжу нейкі трэк у пэўным стылі, пачынаю больш падрабязна яго вывучаць, глядзець, шукаць іншых выканаўцаў. Але нейкіх канкрэтных пераваг няма.

— **Актыўны адпачынак падаеца?**

— Так, люблю ўсё, што на колах: веласіпед, круізер (дошка на колах), сню-борд, вядома, у мяне таксама ёсць.

Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ.
lobazhevich@vziavda.by

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

Рэдакцыяна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — Рэдакцыяна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@vziavda.by

Газета аддрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 18.01.2017 г.